

værdifulde grundstykker, svarer i sit indhold til den københavnske lovs § 37.

Til § 52.

Medens § 4 indeholder bestemmelser om bygningsmyndighedens almindelige kontrol med byggeservitutter, er i nærværende paragraf optaget bestemmelser om ændringer i bestående byggeservitutter af almindelige bebyggelsesregulerende hensyn, og ved hvilke der gøres indgreb i private rettigheder ifølge servituttens. Bestemmelserne svarer i indhold til § 38, stk. 1-4 og stk. 6, i den københavnske lov.

Til § 53.

Det må være en følge af indholdet af bestemmelserne i kap. 9, at kommunalbestyrelsernes beslutninger om regulering, udredning, mageskifte og ændring af byggeservitutter ikke kan indankes for de almindelige ankenemyndigheder i henhold til lovens § 13. Bestemmelsen har til formål helt at udelukke tvivl herom særlig i forhold til en kommunalbestyrelses vedtagelse af reguleringsplaner og nægtelser af byggetilladelse på grundlag af sådanne planer i medfør af bestemmelserne i § 46.

Til § 54.

Da det må forventes, at reguleringsopgaver af de i dette kapitel omhandlede arter kun vil komme til at foreligge i forholdsvis begrænset omfang, nemlig hovedsagelig i de større byer, og under hensyn til ønskeligheden af at sikre ensartethed i afgørelserne er foreslået, at der kun oprettes 2 reguleringskommissioner for lovens område. De foreslåede kommissioners sammensætning svarer til sammensætningen af den københavnske reguleringskommission med en ændring, der udelukker, at reguleringskommissionens formand kan være formand for eller medlem af en taksationskommission.

Til § 55.

Paragraffen svarer med enkelte ændringer af formel karakter til § 39, stk. 3, 6 og 7 i den københavnske lov.

Til § 56.

Paragraffen svarer med nogle redaktionelle og mindre væsentlige ændringer til den københavnske lovs § 39, stk. 4, 5, 8 og 9 og § 40, stk. 4.

Til § 57.

Stk. 1 svarer til § 41, stk. 1, i den københavnske lov, idet der dog i litr. a i overensstemmelse med forslag i betænkning afgivet den 22. april 1954 af boligministeriets udvalg vedrørende kollektive anlæg er foreslået tilføjet en adgang til ekspropri-

ation til tilvejebringelse af fælles forsyningsanlæg og andre kollektive anlæg for et bebyggelsesområde eller dele heraf, herunder børne- og fritidsinstitutioner.

Da kap. 2 i loven om bestyrelsen af de offentlige veje af 1957 indeholder hjemmel til ekspropriation til anlæg, udvidelse eller regulering af offentlige veje, og da det findes rettest, at ekspropriationsspørgsmål, der udelukkende angår ekspropriation til nævnte formål altid behandles efter vejlovgivningens regler, er i stk. 2 ekspropriationsbestemmelsen i stk. 1 foreslået begrænset i overensstemmelse hermed.

I stk. 3 er foreslået en udtrykkelig bestemmelse om, at kommunalbestyrelsen skal give vedkommende ejer eller rettighedshaver meddelelse om ekspropriationsbeslutningen ved anbefalet brev.

Stk. 4 og 5 svarer til den københavnske lovs § 41, stk. 4, og § 42, stk. 6, 1. punktum.

Stk. 6 svarer til de hidtidige bestemmelser om anke af ekspropriationer i medfør af bygningslovgivningen og til § 12, stk. 3, i byplanloven, idet dog ankefristen er foreslået fastsat til 6 uger i overensstemmelse med sidstnævnte lovbestemmelse, og der er foreslået udtrykkelige bestemmelser om forhandling af visse grupper af ankesager med andre interesserede ministerier m. fl.

Til § 58.

Stk. 1 og 3 svarer i princippet til § 41, stk. 3, i den københavnske lov og § 13, stk. 1, i byplanloven.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 2 omfatter ekspropriationer til offentlige anlæg, hvor selve ekspropriationens formål kun nødvendiggør afståelse af en del af en ejendom, men hvor en delvis ekspropriation ville nødvendiggøre urimeligt kostelige foranstaltninger til fordel for den tilbageværende ejendom. Der foreslås i sådanne tilfælde tillagt kommunalbestyrelsen en adgang til at fordre hele ejendommen afstået, hvorved henvises til, at det efter stk. 3 er den uafhængige taksationskommission, der træffer afgørelse om berettigelsen af kommunens krav.

Til § 59.

Ved vejbestyrelsesloven af 29. marts 1957 blev gennemført en nyordning med hensyn til de taksationsmyndigheder, som fastsætter erstatninger ved ekspropriationer til vejformål, således at erstatningsfastsættelsen blev henlagt til en fælles taksationskommission for hver amtsrådsreds med de inden for dens grænser beliggende købstæder og med adgang til anke til en overtaksationskommission, jfr. §§ 27-30 i nævnte lov. Ordningen tilsigter at opnå